

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VII. Quomodo Innocentius Romanae urbis Episcopus legatos misit ad Alaricum. Item de Iovio Praefecto Praetorio Italiae: & de legatione ad Imperatorem, & de his quae Alarico contigerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

acciti, fulminibus ac tonitruis barbarum hostem sese abacturos spondebant. Idque à se factum esse jactabant. Narnia, quæ urbs est Tuscia; quam prætergrediens Alaricus tunc cum Romam contenderet, haudquaquam ceperat. Verum istos nihil urbi profuturos fuisse, ipse exitus declaravit. Certe qui mente valebant, hæc Romanis ex Dei indignatione evenisse perspiciebant, ob vindictam eorum quæ præ luxu atque intemperantia, erga cives simul ac peregrinos injuste egerant. Itaque ajunt probum quendam Monachum ex his qui in Italia erant, Alarico Romam properanti suavisisse, ut urbi parceret, nec tantorum malorum auctor existeret. Cum Alaricus respondisse dicitur, se non sua sponte hæc aggredi: sed quendam sibi assidue molestum esse, qui ipsum urgeat, Romanique expugnare jubeat: quod & ille tandem fecit. Porro cum urbem obsideret, plurimis muneribus acceptis, aliquanto temporis spatio obsidionem solvit, cum Romani pacti essent, se Imperatori persuasuros, ut illum in amicitiam reciperet.

ἄρα τὸ ὑπαρχεῖ τῆς πόλεως, ὑπὸ τῶν βαρβάρων πλοῖς καὶ βροχίαις ἀπελάσθη τῆς βασιλείας. ἦν χερὶ τοῖς τὸν αὐτοῖς ἐργάσθαι καὶ ἀεὶ λαοῦ πῶλον τῆς θεοκρίας, ὡς παρὼν αἰσχυρῶς ἐπὶ τῷ ῥώμην ἐχ' εἶπεν· ἀλλὰ τὸ μὴ εἶδ' ἐν ὄφελ' ἔσεσθαι τῇ πόλει, ἢ ἀπὸ τῆς ἐδ' ἔξε τοῖς ῥώμην φρονέσιν. ὑπὸ θεομωρίας κατεφάνετο ταῦτα συμβαίνειν ῥωμαίοις, καὶ πονῶν ὧν ἀεὶ ὑπὸ πολλῆς βροχίας καὶ ἀκολασίας εἰς αὐτοῖς ἔξινος ἀδικίας ἡμῶν. λέγειται γὰρ ἀγαθὸς τις τῶν ἐν ἰταλία μοναχῶν, σπένδοντι ἐπὶ ῥώμην ἀλαίχῳ παραίνεσαι, φέισα δ' αὖ τῆς πόλεως, μὴ δὲ τῶν αἰτίων ἡμεῶν κακῶν τὸν ὄφελος, ὡς ἐχ' ἐκὼν τὰ δὲ ἐπιχρεῖται ἀλλὰ πρὸς συνεχῶς ἐνοχλῶν αὐτὸν βιάσθαι, καὶ ἐπὶ τῇ τῆν ῥώμην πορεύειν· ὁ δὲ τὸν ἀδελφῶν ἐποίησεν· ἐν ᾧ ἐπιλιόρκει, πλείστα δ' ὤσσει λαβῶν, ἐπὶ χερσὶν τινὰ τῶν τοποθετικῶν ἐλυσε, συνειδῶν ῥωμαίων τὸν βασιλέα πείσει εἰς εἰρήνην αὐτῶν δέχεσθαι.

CAPUT VII.

Κεφ. ζ'

Quomodo Innocentius Romanae urbis Episcopus legatos misit ad Alaricum. Item de Jovio Praefecto Pratorio Italiae: Et de legatione ad Imperatorem, Et de his quae Alarico contigerunt.

Περὶ Ἰννοκεντίου τῆς τῆς πρεσβυτέρου ῥώμην ἱερέως, ὃς διαπρεσβύτατος πρὸς ἀλαίχῳ καὶ ὁμοῦ ἰδίου τῆς ἰταλίας ὑπάρχου καὶ περὶ τῆς ἐν βασιλείᾳ πρεσβυτέρου καὶ ἀλαίχῳ οὐτίκο.

Quumque hac de re legatio missa esset, hi qui in palatio Principis Alarico adversabantur, paci obstabant. Postea vero cum Innocentius Romanae urbis Episcopus legatos misisset, Alaricus Imperatoris litteris evocatus, Ariminum venit, quæ urbs ducentis ac decem stadiis distat Ravenna. Ibi dum ante muros urbis castra posuisset, Jovius Praefectus Pratorio Italiae cum eo collocutus, Alarici postulata Imperatori significavit, eumque codicillis Magisterii utriusque militiae honorandum esse. Verum Imperator, quod quidem ad pecuniam & annonas pertinet, quas poscebat Alaricus, Jovio utpote Praefecto potestatem concessit. Dignitatem vero se nunquam daturum respondit. Porro Jovius legatum ex palatio missum in tentoriis Alarici praestolatus, satis inconsultè coram universis Barbaris,

Γενουδῆς ὁ ὄψις τῆς πρεσβυτείας, αἰτῶν ἀντία περὶ τῆς ἀλαίχῳ ἐν τῷ βασιλείῳ, ἐνεπὸδίζον τῇ εἰρήμῃ· μὴ δὲ ταῦτα πρεσβυτέρου ἀνενοκλήτως ἔρωμαινων πειστικῶς, μετὰ κληθεὶς ἀλαίχῳ Ἰουλίανος βασιλέως, ἦεν εἰς ἀείμνητον πόλιν, δεκάκι δ' ἡμερῶν εἰς αὐτοῖς τῶν ῥωμαίων ἐπέσταν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχόντι πρὸ τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν ἐλθῶν ἰδοῦς τὴν ἰταλίαν ὑπαρχῶν ὡς ἐπὶ τῆς βασιλείᾳ τῆν ἀλαίχῳ αἰτήσῃ, καὶ ὡς δ' ἐπὶ τῶν τοῖς αὐτὸν τιμῆσαι ἐρατῆς δυνάμεως ἐκείνης· ὁ δὲ βασιλεὺς, χερσημότων μὴ καὶ σὺν ῥωσίων ὧν ἠτέ, ὡς ὑπάρχῳ ἰδοῦν τῆν ἐξουσίαν δὲ δάκεν· ἀξίας δ' ἐπὶ μετὰ τῶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς δὴ λῶσεν· ἀεὶ ὡς ὁ ἰδοῦν ἐν τῇ ἀλαίχῳ σκηνῇ περὶ τῶν ἐν τῶν βασιλείῳ ἀπὸ τῶν σαλμῶν, ἀνατῶν ὡς ἐπὶ ἐκέλευε παρῶν τῶν

βασιλέων, ἀδόξα ἡ τῷ βασιλεῖ ἐπὶ τῇ δυνάμει τῆ ἀξιώματι ὀργισθεὶς ἀλάττω ὡς ὑβρισμῶν, ἀνθροῦν τῆ σάλπιγγι σημίνας, ἐπὶ τῷ ῥώμῳ ἠλαυνε δέσας ἡ ἰοῦδι μὴ ὑπονοηθῆ τῷ βασιλεῖ ἀλαίχῳ σπεδάξεν, ἀβελόξῳ ἢ πρῶτον περὶ πεισῶν, πρὸς τῆς σωτηρίας τῆ βασιλείας αὐτοῦ ὡμοσε, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχοντας παρεσκιάσατο, μὴ ποτε εἰρήνην θείαν πρὸς ἀλαίχον ὁδοῖς μακρῶν ἢ μελαμνηθείς ὁ βασιλεὺς, ἐδήλωσε μὴδὲν ἀξιομάτων δέσας σύμμαχον ἢ παρέξεν ἐαυτὸν ἐπὶ μετρία σίτε δόσῃ, καὶ οἰκισθῆ ὅπῳ, ἐ πάντῳ ῥωμαίοις ἐσπεδάσμεθρον.

A Imperatoris mandata recitare eum iussit. Tum Alaricus ob negatam dignitatem indignatus, perinde ac si contumeliâ affectus fuisset, illico signo tubæ dato, Romam versus contendit. At Jovius metuens, ne Imperator ipsum Alarico favere suspicaretur; inconsultius adhuc quam antea, per salutem Principis & ipse juravit, & alios proceres jurare compulit, nunquam se cum Alarico pacem facturos. Barbarus vero non ita multo post pœnitentiâ ductus, scripsit sibi nihil opus esse dignitatibus. Cæterum se Romanis socium fore, dummodo modicum ipsi frumentum præberetur, & loca ad habitandum, quæ Romanis haudquaquam magni momenti esse viderentur.

Κεφ. η'.

CAPUT VIII.

Περὶ τῆς ἀπεστασίας ἀττάλου, καὶ τῆς στρατηγίας Ἡρακλιανῶ. ἢ ὡς ὕστερον προσπεσῶν ἐναρτίω συγγνώμῃ, ἐτυχε.

De rebellionē Attali, & comite Heracliano. Et quomodo Attalus pedibus Honorii postea advolutus, veniam impetravit.

Επὶ τῇ δὲ ἀπέτυχῃ περὶ τῆς πρὸς ἐδου-
σάμεν διὰ τινῶν ἐπισκόπων, ἐλθῶν εἰς ῥώμην, ἐπολιόρκη τὴν πόλιν, καὶ ὅς ἐνός μέ-
ρους τὸν πόρον ἐλῶν, βιάξεται ῥωμαίους βα-
σιλέα ὑψηλοῦ τὸν ἀττάλον, ὑπαρχονόντα
ἕτε τῶ πόλεως ῥωμαίων ἢ πρὸς ὀλιθίων
ἐπὶ τὰς ἄλλας ἀρχάς, χηροδόνετα ἀλαίχῳ
ἢ ἀπὸ γαμελῆς ἀδελφῶς, ἡγεμῶν ἰωνί-
πῶν δομεστικῶν καλεμένων, συγκαλέσας ἡ
τὴν γεροσιαν ἀπάλ, λόγον διήλθε μακρὸν
καὶ λαμπρῶς μάλα πεπονημένον, ὑπὸ γά-
μῳ τῷ πατέρα τῆ συγκλήτῳ φυλάξην, καὶ
τὴν αἰγυπτιὸν ἐπάσαν τῶ πρὸς ἐὼ ἀρχομέ-
τη, ὑπὸ ἡκοῦν ἰαλοῖς ποιῆσαι, καὶ ὁ μὴ ὡδὲ ἀλα-
ζονδόμενος, ἐδὲ εἰς ἐναυτὸν ὀλοκλήρον ἡμελ-
λε βασιλέως καλεῖσθαι, μάνεσι δὲ τισιν
ἰπαχθεῖς, ὑπὸ γαμελῆς ἀμαχηλὶ τὴν ἀφρι-
κῶν κατέξην, ἕτε ἀλ αἰχρῶ ἐπέδῃ, μετρίαν
δύναμιν εἰσηγησαμῶν πέμψαις, καρχη-
δόνα ἐπὶ ἀναρέσει τῶν ὄνωρ ἐδεχόντων, εἰάν-
τι πᾶσι ἀξίον ἀντὶ ἐτείαν ἡ, ὃν πρὸς ἐση-
σατο τῶν ἀμφ' αὐτὸν βασιλικῶν ἄξεων,
φάσκοντι χεῖναι κόνσῳ τὸν ἐκδημῶν εἰς
λεῖν παρ' αὐτῆς τῆ αἰμῶν, ὡς παρὰ ὄνωρ ἐ-
ἀπεσταλμῶν, γράμματι συνήθῃ ὁ διά-
ταγμα καλεῖσι, παῦσαι τῆ ἀρχῆς Ἡρακλιανόν,

VBi vero missa Episcoporum lega-
tione, bis repulsam huius rei passus
est, Romam reversus, eam iterum oble-
dit. Et ex una parte capto Portu, Ro-
manos vi compulit, ut Attalum qui tum
Præfectus urbis erat, Imperatorem crea-
rent. Cumque Romani ad reliquas di-
gnitates promoti essent, Alaricus Ma-
gister utriusque militiæ constituitur:
Ataulfus vero frater uxoris ejus, comes
domesticorum equitum. Porro Atta-
lus convocato Senatu, orationem ha-
buit prolixam, & admodum splendide
elaboratam: pollicitus se jura patriæ Se-
natui servaturum, & Ægyptum ac reli-
quas Orientis Provincias sub Italorum
ditionem redacturum esse. Et hic qui-
dem talia magnifice jaçtabat, qui ne
unius quidem anni spatio Imperatoris
nomen erat retenturus. Verum indu-
ctus à quibusdam vatibus, ipsum citra
pugnam Africa potiturum esse pollicen-
tibus, nec Alarico credidit, qui modi-
cam militum manum Carthaginem mit-
tendam esse suadebat ad perimendos
Honorii duces, si ipsius Imperio resiste-
rent; nec Joanni, quem ipse Magistrum
Officiorum creaverat: qui monebat
oportere ut Constans, quem ipse in Afri-
cam mittere decreverat, tanquam ab
Honorio missus, Epistolâ solenni quam
vulgo edictum vocant, Heracliano qui